

Arrest

nr. 189 491 van 6 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 11 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 15 december 2015 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Nederlandse partner.

1.2 Op 22 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die op 10 maart 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: A(...), S(...), Nationaliteit : Suriname, Geboortedatum : (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Tengevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van mevrouw B(...), W(...) M(...) K(...) ((...)) waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42quater van de wet van 15.12.1980.

Op 05.01.2016 verstuurde de Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd om eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief en legde geen afdoende documenten voor.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een Burger van de Unie bekomen op 11.06.2015 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen.

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij op 14 april 2016 van het verzoekschrift in kennis gesteld werd en verzocht werd om het administratief dossier en desgevallend een nota met opmerkingen in te dienen.

De verwerende partij diende op 20 april 2016 een administratief dossier in, maar liet na een nota met opmerkingen in te dienen.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing vast.

Artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(...)

7° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;”

Gelet op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een beslissing is in de zin van voormeld artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° en een annulatieberoep ingediend tegen zulke beslissing van rechtswege schorsend is, heeft de verzoekende partij er geen belang bij nogmaals specifiek de schorsing te vorderen en is de vordering tot schorsing zodoende onontvankelijk. Ook de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, het bevel om het grondgebied te verlaten, is blijkens het bepaalde in voormeld artikel 39/79, § 1, eerste lid van rechtswege geschorst.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ze zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“8.1. Op 05.01.2016 werd verzoeker uitgenodigd bewijsstukken over te maken over zijn huidige situatie. Hij heeft verschillende documenten overgemaakt omtrent zijn situatie.

Op 22.02.2016 werd de beslissing genomen tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Er werd een einde gemaakt aan zijn verblijf overeenkomstig het artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Dat het verblijfsrecht van verzoeker ten onrechte werd beëindigd.

Artikel 42^{quater} Vreemdelingenwet 15/12/1980 kan slechts in zeer uitzonderlijke situaties worden toegepast. De Dienst Vreemdelingenzaken is geenszins verplicht om toepassing te maken van voormelde bepaling (in de wettekst staat het woord ‘kan’ hetgeen duidt op een mogelijkheid en geen verplichting) zodat zij haar beslissing wanneer zij hier wel toepassing van wenst te maken uitgebreid dient te motiveren.

Artikel 42^{quater} Vreemdelingenwet bepaalt:

“ § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken diende te motiveren waarom zij het verblijf van verzoeker wens te beëindigen. Gelet op het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet verplicht was om het verblijf in te trekken, diende zij te motiveren waarom zij desalniettemin van oordeel was dit toch te moeten doen.

De Dienst Vreemdelingenzaken handelt verder op een kennelijk onredelijke wijze en heeft onvoldoende rekening gehouden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. Er wordt niets in afweging genomen. Dat het kennelijk onredelijk is om verzoeker naast de beëindiging van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, zeker nu het bevel om het grondgebied te verlaten op geen enkele wijze werd gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en de beëindiging van het verblijf dat niet is gemotiveerd (schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991).

Dat het onredelijk en onzorgvuldig is om tot de beëindiging van het verblijf te beslissen zonder hierbij rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn banden met België en het land van herkomst.

De bestreden beslissing schendt dan ook het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Dat gelet op het voorgaande en de persoonlijke situatie van verzoeker het kennelijk onredelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijf van verzoeker heeft beëindigd.

8.2. De bestreden beslissing verwijst aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “zo nodig” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non. “Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De verwerende partij diende uitdrukkelijk te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de beëindiging van het verblijf.

Een schending van de formele motiveringsplicht dient vastgesteld te worden.

8.3. Een verwijdering van het grondgebied van verzoeker zou een schending kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoeker dat hij in België heeft uitgebouwd en verder onderhoudt.

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn gezin. Deze familieband is voldoende hecht. (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd en dat de bestreden beslissing er voor zal zorgen dat het contact tussen verzoeker en zijn gezin beëindigd en onmogelijk gemaakt zal worden. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst en dat zijn gezin hem onmogelijk kan volgen.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Hij is volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij spreekt de Nederlandse taal en deelt de Belgische normen en waarden. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland. Hij werkt hier dagelijks en sedert lange tijd. Hij is zonder enige twijfel zeer sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

8.4. De Dienst Vreemdelingenzaken had dan ook niet de mogelijkheid om het verblijf van verzoeker te beëindigen onder de voorwaarden bepaald in het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

4.2 Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de in de akte vermelde motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 42quater van de vreemdelingenwet, evenals artikel 54 van het vreemdelingenbesluit. Tevens bevat deze bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf, blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf wordt aangegeven dat ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van mevrouw B(...), W(...) M(...) K(...) waarbij betrokkene zich vervoegde, eveneens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Er wordt aangegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 januari 2016 een uitnodigingsbrief naar de gemeente verstuurde waarbij betrokkene werd uitgenodigd om eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42quater, § 1, 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. De gemachtigde stelt dat betrokkene de uitnodigingsbrief "betekende" en geen afdoende documenten voorlegde.

Ook aangaande het bevel dient vastgesteld te worden dat het determinerend motief op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten, is genomen duidelijk wordt aangegeven. In de motieven aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste alinea, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat het bevel een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Aangaande het bevel wordt immers gesteld dat er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie bekomen op 11 juni 2015 en dat de verzoekende partij niet meer toegelaten of gemachtigde is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond, hetgeen de verzoekende partij geenszins betwist.

Hierna zal worden onderzocht of de motieven van de bestreden beslissing afdoende zijn. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een

beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name onder meer artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet en artikel 54 van het vreemdelingenbesluit waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Voormeld artikel 42^{quater} luidt als volgt:

“ § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)”

Artikel 54 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40 ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42 septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

4.2.1 De verzoekende partij betoogt dat dat zij “*verschillende documenten*” heeft overgemaakt “*omtrent zijn situatie*”. Ze stelt dat artikel 42^{quater} slechts in uitzonderlijke situaties kan worden toegepast en de gemachtigde geenszins verplicht is om van voormelde bepaling toepassing te maken. Gelet op het feit dat de gemachtigde hiertoe niet verplicht was, diende hij volgens de verzoekende partij te motiveren waarom hij desalniettemin van oordeel was dit toch te moeten doen. De verzoekende partij betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. Ze stelt dat het onredelijk en onzorgvuldig is om tot de beëindiging van het verblijf te beslissen zonder hierbij rekening te houden met haar persoonlijke situatie en haar banden met België en het land van herkomst.

De Raad wijst er vooreerst op dat, zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit de bestreden beslissing, een einde werd gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van haar partner, waarbij zij zich vervoegde. Aldus motiveert de gemachtigde duidelijk waarom hij een einde stelt aan het recht op verblijf van de verzoekende partij. Zoals de verzoekende partij correct weergeeft is de gemachtigde niet verplicht om een einde te stellen aan het verblijf van de verzoekende partij, doch zulks betekent echter niet dat ze dit niet zou kunnen doen om de aangegeven redenen.

Evenwel stelt artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet dat indien de gemachtigde beslist om een einde te stellen aan het verblijf, dat hij dan in elk geval rekening dient te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, de gezondheidssituatie, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing maakt meteen duidelijk dat hier hoegenaamd op geen enkele wijze rekening mee is gehouden. De gemachtigde kan zich hierbij niet verschuilen achter de mededeling dat de verzoekende partij werd uitgenodigd om de humanitaire elementen toe te lichten waarmee rekening dient te worden gehouden en dat zij geen afdoende documenten heeft voorgelegd.

Los van de vraag of de verzoekende partij documenten heeft ingediend, nu in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat zij “*geen afdoende documenten heeft voorgelegd*”, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde wel had dienen rekening te houden met de elementen zoals die terug te vinden zijn in het administratief dossier en waarvan hij zeker kennis had zoals de leeftijd van de verzoekende partij en de duur van het verblijf van de verzoekende partij of de gezinssituatie zoals ze blijkt uit het administratief dossier. Evenwel is geen enkele motivering terug te vinden noch in de bestreden beslissing. Tevens blijkt ook niet uit de stukken van het administratief dossier of er rekening werd gehouden met deze elementen. De beslissing die een einde stelt aan het verblijf van de verzoekende partij is niet afdoende gemotiveerd.

Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekende partij samen met de voorgaande beslissing in éénzelfde akte werd betekend niet rechtsgeldig werd genomen. Verwerende partij kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of er een einde diende gesteld te worden aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU